

Lukáš Jadrníček: Hudební svět pražského klezmeru

Posudek vedoucího bakalářské práce

Ke kontextu práce: Lukáš patří ke studentům FHS, kteří se od počátku studia celkem výrazně zajímali o etnomuzikologii, včetně účasti na mezinárodních letních školách apod. Jeho orientace na klezmer (související jednak s jeho praktickým muzikantstvím, včetně občasného hraní v klezmerových souborech, jednak také s absolvováním kurzu o židovské hudbě) se mi líbila, protože tato kapitola pražského hudebního života byla z etnomuzikologické perspektivy zatím poměrně neznámá. První pokus o bakalářskou práci, zabývající se klezmerem, udělal Lukáš loni na vlastní pěst; výsledek byl ovšem smutný. Vzhledem k tomu, že jsem byla celý zimní semestr v USA, doporučila jsem v posudku, aby test přepracoval pod dohledem pedagoga. To teď učinil, a to pod vedením Veroniky Seidlové. Hned v úvodu budiž řečeno, že výsledek je podstatně lepší.

Práce má poměrně logickou strukturu, kdy po úvodní etnografické pasáži následuje kapitola teoretická, v níž představuje teoretickou perspektivu (nedaří se mi pochopit, proč předchází pojednání tradice mnohem širšímu tématu, jakým je etnomuzikologická perspektiva), užitou metodologií, a hlavně výzkumné otázky a metody, jimiž na ně bude odpovídat. Zde také představuje základní literaturu, která mu pak pomáhá v interpretaci dat: jak hudebně-historickou (Otters – Rubin), tak zejména etnomuzikologickou (Slobin, Turino, Shelemay, Jurková...)

Oproti předchozí verzi je ovšem mnohem lepší zejména empirická část. V ní se Lukáš soustředil jen na jednu hudební skupinu, hrající v Praze klezmer; ukázalo se totiž, že právě v této skupině – Pražské jidiš kapele – se personálně propojují i skupiny další. Při studiu této skupiny užívá jak etnografie, tak rozhovorů i hudebních analýz, aby se dobral toho, jakým způsobem a proč hlavní aktéři skupiny konceptualizují klezmer a jak tuto svou konceptualizaci uvádějí v hudební život. V závěru dochází – v souladu s hlavním klasikem etnomuzikologické literatury o klezmeru Markem Slobinem – k tomu, že pražský klezmer je (trans)kulturní konstrukt, vyjednávaný v každé chvíli jeho účastníky. Tvoří přitom pozorovatelný hudební svět, *specifický ve svém jádru, rozmlžený na hranicích* (s. 78).

Jakkoli je tento Lukášův pokus mnohem lepší, než předchozí, k dokonalosti má dost daleko. V podstatě vidím v textu dva typy problémů, které zřejmě pramení z téhož, totiž nedostatku času. Prvním jsou chybějící některá data. Kupříkladu v analýze dvou písní (s. 44 n.) píše: *Bohužel z nahrávky dokážu rozeznat právě jen slovo l'chaim*. Proč se proboha nezeptal interpretů, s nimiž vedl obsáhlé rozhovory!

Druhý typ jsou obyčejné chyby, překlepy, formulační nešikovnosti apod. (Byli jsme malý děti – s. 36; kapela „má v repertoáru písně instrumentální... pěvecká melodie...“ – s. 49; „módy“ místo mody; dokonce zopakování odstavce ze začátku znovu na s. 50; „hraní na kratší smyčec“ místo hraní kratším smyčcem – s. 54).

V zásadě jde ale o celkem pěknou bakalářskou práci, kterou doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako velmi dobrou.

24. ledna 2017

Doc. Zuzana Jurková, PhD.

